

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • říjen - prosinec 2016 • Cena 20,- Kč

Prace ruszily

W tym roku upłynęło 135 lat od poświęcenia kaplicy cmentarnej na cmentarzu w Żywocicach, która należy do błędowickiego zboru. Kaplica służyła okolicznym ewangelikom jako marownia przy pogrzebach. Wraz z przyłączeniem Żywocic do miasta Hawierzów w roku 1960 opiekę nad cmentarzem przejęły miejskie służby techniczne. W latach 60-tych zapadła decyzja o wybudowaniu drewnianej szopy, dokąd przeniesiono inwentarz z kaplicy. Następnie po rekonstrukcji kaplicy zaczęły się tutaj regularnie odbywać godziny biblijne, które z przerwami w okresie zimowym odbywają się do dnia dzisiejszego. W roku 1995 cmentarze w Błędowicach i Żywocicach znów przejął pod swą administrację zbor błędowicki.

Jak każdy budynek wymaga nieustannej pieczy, tak po upływie czasu i kaplica cmentarna wymagała wymiany pokrycia dachu i odnowienia elewacji. Dlatego w roku 2015 prezbiterstwo zboru zadecydowało o rekonstrukcji kaplicy. Najpierw została wypracowana dokumentacja projektowa, która była warunkiem do uzyskania zezwolenia. Wykonała ją nieodpłatnie projektantka p. Aniela Mrózek. Po uzyskaniu pozwolenia na rekonstrukcję od miejskiego urzędu budowlanego i Państwowego Urzędu Ochrony Zabytków Kultury (od r. 1965 kaplica cmentarna jest zaliczona w poczet Pamiątek Kultury Republiki Czeskiej) można było rozpocząć starania o wybór firmy, która zrealizuje ów projekt. Spośród czterech firm zainteresowanych realizacją prezbiterstwo wybrało firmę p. Leszka Chodury (blacharstwo) oraz HS stavební z Suchoj Górnej. Prace ruszyły 21.10. br. i przed nadejściem zimy zdążono wymienić pokrycie dachu, i częściowo elewację. Dokończenie prac planowane jest, jak tylko pogoda pozwoli.

Planowany budżet rekonstrukcji wynosi 240 tys. Kč. W tym roku otrzymaliśmy na realizację projektu z kasy miasta kwotę w wysokości 100 tys. Kč. Rada cmentarna przeznaczyła kwotę w wysokości 100 tys. Kč. By móc sfinansować resztę należności, ogłosił zbor na ten cel zbiórkę pieniężną. Za chętnych dawców dziękuje w imieniu prezbiterstwa kurator zboru Karol Klimsza.

- Halina Klimsza

Rozhovor s Kateřinou Treichelovou

Pokud jste, milí sborovníci, častými účastníky nedělních bohoslužeb v našem kostele, jistě jste nemohli přehlédnout drobnou postavičku Kateřiny Treichelové sedávající s dětmi v pravé lodi kostela. Jde o místo, které se nachází poměrně blízko lavice, v níž dlouhá léta sedávala naše bludovická sborovnička Vilemína Bolková, babička paní Kateřiny.

1. Vaše babička byla nejen pro Vás vzorem člověka s velkým srdcem a upřímnou vírou v Boha. Jak Vás v této oblasti ovlivnila?

Zvláštní... na počátku se mi chtělo říci ničím. A když nad tím tak přemýšlím, tak vším. Oba mí prarodiče svou víru prožívali hlavně sami v sobě, vně se projevovala jejich usilovnou snahou vést svůj život tak, aby se pak nahoře mohli podívat Bohu do očí. Doba, v níž žili, byla těžká, a ne vždy to byl snadný úkol. Nikoho do víry nenutili ani nepřesvědčovali. Byli to obyčejní lidé. Proto na počátku ničím, protože to nebylo na první pohled vidět. Vždy měli upřímnou radost, když viděli, že si někdo - byť nesměle a náznakem - nacházel svou cestičku k Bohu. A vším, protože pouze zkušenostmi a časem bylo pro mě zřejmé, že tahle cesta je ta správná a přesně takhle to chci prožívat i já. Je to můj vnitřní svět, ve kterém si musím udělat pořádek jen já sama. A to je asi jedna z nejdůležitějších věcí, jak to vnímám já.

2. Víme, že jste nějaký čas žila v Americe, kde jste si našla cestu k Bohu. Důkazem toho byl i křest, který následoval po Vašem návratu a z něhož měla babička nesmírnou radost. Můžete se k této zkušenosti a etapě života vyjádřit?

V šestnácti letech jsem vydala na roční zkušenou za velkou louži. Chodila jsem tam do školy a žila v rodině, která se do výměnného studijního programu přihlásila dobrovolně. Strávila jsem rok na farmě ve státě South Dakota, v krajině s tvrdými podmínkami k životu a podnebím. Zažila jsem sněhovou bouři, zemětřesení i tornádo, které udeřilo nedaleko nás - cca 20 km (prý... já jsem byla zalezlá ve sklepech připravená na katastrofu). Poznala jsem spoustu zajímavých lidí a úplně jiný styl života. Každou neděli jsem chodila do metodistického kostela, což byla pro mě zcela nová zkušenost. Pro všechny to bylo úplně přirozené. Rok jsem poslouchala kázání a příběhy z Bible. Celková koncepce bohoslužeb se dle mého názoru podobá té naší. Tehdy mi jeden rodinný přítel řekl, že když budu chodit do kostela a věřit v Boha, budu lepším člověkem. Následovala moje okamžitá reakce: „Ale vždyť já jsem dobrý člověk!“ Muž mi odpověděl, že budu ještě lepší. Mít dnešní zkušenosti, tak s ním jednoznačně souhlasím, ale tehdy jsem to úplně nepochopila. Ten vnitřní úklid z nás opravdu dělá lepší lidi. Má cesta úklidu začala křtem, který jsem absolvovala ze svého vlastního rozhodnutí po návratu ze státu. Pravdou je, že i pak najít správný směr nebylo pro mě jednoznačnou záležitostí...

3. Od září tohoto roku jste v našem sboru sborovou pokladní. Povězte našim čtenářům, jaká je v běžném životě Vaše profese, co obnáší a kde Vás mimo sbor můžeme najít.

Jsem daňová poradkyně a živím se poskytováním účetních a daňových služeb pro klienty, kteří potřebují řešit problém v oblasti daní, v mzdové a účetní problematice. Převážná většina našich klientů jsou podnikatelé (fyzické i právnické osoby, spolky). Snažíme se poskytnout komplexní služby spočívající v nastínění řešení problematiky, která zrovna klienta zajímá. Vedeme pro něj účetnictví – podvojné nebo daňovou evidenci, zpracováváme mzdy, vypracováváme veškerá daňová přiznání, která jsou v jeho případě nutná apod. Současně jsme schopni klienta i kompletně zastoupit při

jednání se správcem daně nebo na jiných úřadech, které jsou spojeny např. s mzdovou problematikou jeho zaměstnanců.

4. Jste maminkou dvou dětí, Adama a Klárky, kteří jsou pravidelnými účastníky nedělní školy. Řekněte našim čtenářům něco o jejich zájmech a aktivitách a rovněž o Vašich zálibách?

Vzhledem k mé pracovní vytíženosti jsou mé záliby zcela jasné a zřejmé: jsou to moje děti a na nic jiného nezbyvá čas. Adámek i Klárka nám dělají samou radost a jsem moc vděčná za to, že je mám a že mě také i oni stále učí poznávat sebe sama sebe, že testují mé limity! Adámek bude mít v únoru sedm let a chodí do první třídy. Učí se velmi dobře. Je moc šikovný a pořád něco zkoumá a studuje – přírodu, techniku. Staví zajímavé věci z Lega. Klárka měla v srpnu čtyři roky a chodí do školky. Je velmi zručná, ráda zpívá a cvičí gymnastiku. Přestože je dost drobná, rozhodně se nikde neztratí.

5. Milá Kateřino, jste v našem sboru půldruhého roku. Zajisté jste poznala mnoho tváří. Chtěla byste našim sborovníkům a čtenářům něco vzkázat, a to nejen do nového roku?

Jednoznačně každému přeji pevné zdraví, což je z mého pohledu velmi důležité. Jeden můj známý kdysi tvrdil, že na Titanicu byli asi všichni zdraví, ale všichni neměli štěstí. Proto všem přeji i štěstí, protože to nemalou měrou ovlivňuje běh a kvalitu našich životů. Přeji si, aby se nám všem dařilo naše životní dílo a abychom neztráceli naději, že to všechno, co se děje, má nějaký smysl a důvod.

- Děkuji za rozhovor Pavlína Volná

Dzieci Ojca niebieskiego w Beskidach

25-tego i 26-tego listopada bieżącego roku, w ramach nauki konfirmacyjnej, pojechaliśmy, my konfirmani razem z dorostem i naszym ks. pastorem Vladislawem Volnym do Piosecznej do Beskidzkiej Oazy. Odjeżdżaliśmy w piątek późnym popołudniem samochodami od błędowickiej fary.

Kiedy dojechaliśmy na górską chatę, najpierw rozdzieliliśmy się do pokoi, gdzie się rozgościiliśmy. Potem zeszliśmy wszyscy na dół, a my dziewczyny przyrządziłyśmy kolację. Gdy wszyscy już zjedli, rozpoczęliśmy pierwszą zabawę. Najpierw nas rozdzielono do czterech grup. Następnie nasz pastor wyświetlił na ekranie modlitwę „Ojcze Nasz” i rozdał nam karteczki z różnymi sytuacjami, a my mieliśmy je rozdzielić, do której prośby w modlitwie, te sytuacje należą.

W drugiej zabawie pozamieniano nas, czyli zostały utworzone nowe inne grupy. Ta gra polegała na tym, że każdy napisał na papierek dwa imionia popularnych postaci, youtuberów lub aktorów. Potem każda grupka wybrała jednego człowieka, który miał opisywać postać, którą wylosował, a jego grupka musiała odgadnąć, kogo opisuje. Zabawa miała kilka rund, a w każdej rundzie zamienialiśmy się rolami, zmieniały się również zadania np. opisywaliśmy pantomimą albo tylko jednym słowem.

Ostatnią zabawą było „Miasteczko Palermo“. W tej grze każdy dostał karteczkę z rolą, którą będzie przedstawiał. Chodziło tu o to, żeby odkryć i spacyfikować wszystkie wilkołaki w mieście, które zabijały obywateli miasta. Dzień zakończyliśmy modlitwą i poszliśmy wszyscy spać.

W sobotę rano sami sobie przygotowaliśmy śniadanie. Po śniadaniu była zaplanowana przechadzka turystyczna. Ruszyliśmy wszyscy razem zdobywać szczyty naszych pięknych Beskidów. Naszym celem była Girowa. Pogoda nam dopisała. Jesienne słońko przyjemnie grzało. Przyjemną przechadzką wróciliśmy z powrotem do Piosku, do naszej bazy w Beskidzkiej Oazie. Tam nam panie kucharki przygotowały pyszny obiad. Po obiedzie musieliśmy spakować każdy swoje rzeczy, żeby się przygotować do drogi powrotnej. Potem wszyscy rozpoczęliśmy grać gry. Myślę, że był to bardzo miło spędzony czas. Wydaje mi się, że konfirmanci i dorost się dobrze poznali i zaprzyjaźnili. Zabawa była tak super, że czas nam bardzo szybko mijał i chyba nikt się nie nudził. Wszyscy byliśmy zadowoleni i uśmiechnięci. O godzinie 17-tej ruszyliśmy w drogę powrotną do domu. Z Piosku podjechaliśmy autobusem do Nawsia na pociąg. W

Czeskim Cieszynie była przeładunek na drugi pociąg, którym dojechaliśmy aż do Hawierzowa. W pociągu była wesoła i radosna atmosfera. Byliśmy szczęśliwi, że jesteśmy już w domu, ale też nam było przykro, że tak miła wycieczka już się skończyła. W domu każdy z nas opowiadał rodzicom o naszych przeżyciach i nowych kolegach. Według mnie, to była bardzo udana wycieczka. Wierzę, że podobne wycieczki, przy których mamy okazję się lepiej poznać i miło spędzić czas, będą jeszcze kiedyś organizowane.

- Joanna Grudzińska i Daniela Vyskočil

Už zasvitla zase v tmách všedních dní zář druhé svíce adventní

Druhá adventní rodinná bohoslužba se v našem sboru tradičně nese v duchu vystoupení dětí. Nejinak tomu bylo 4. prosince 2016, kdy nás naše vnoučátka pozvala na představení s názvem Biblická podobenství.

Nejdřív jsme zhlédli scénku dětí z polské základní školy, které navštěvují kroužek náboženství. Hra byla o tom, jak člověk dokáže být sobecký a zasle-

pený, protože nepoznal ve svých bližních Boha. Děti nacvičily tuto scénku pod vedením paní katechetky Ewy Pawlasové.

Poté následovalo vystoupení konfirmandů a dětí z nedělní školy,

kteří nám zahráli dvě biblická podobenství. První bylo o otci a dvou synech známé jako podobenství *O marnotratném synovi*. Po zhlédnutí krásně, srozumitelně a s citem zahrané scénky bylo každému jasné, jak důležité jsou v životě hodnoty láska a odpuštění.

Obě myšlenky dále rozvinul ve svém kázání pastor Vladislav Volný.

Druhé podobenství *O deseti družičkách* vyznělo dle slov moderátorů na první poslech poněkud smutně, vždyť některé družičky se svat-

by nakonec vůbec nezúčastnily. Naléhavost tohoto podobenství ovšem není náhodná. Cílí na nutnost moudrého zacházení s časem, který je nám k životu vymezen, ale především nabízí klíč, který dokáže otevřít dveře vedoucí až za hranice tohoto života. Tímto klíčem je vztah k ženichovi. A protože dlouho očekávaný ženich představuje přicházejícího Ježíše Krista, můžeme tento klíč směle nazvat vírou.

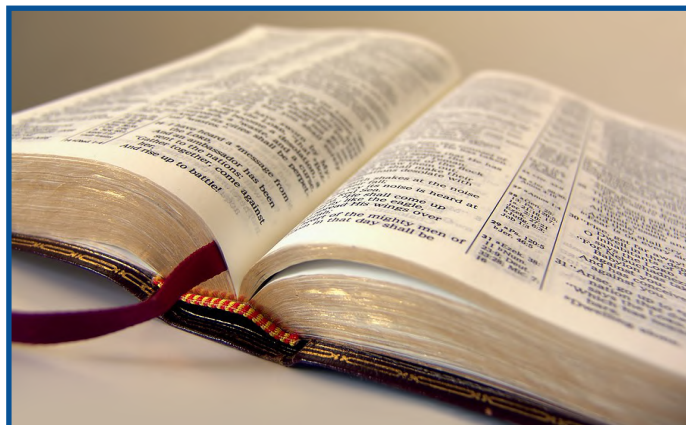
Mám za sebou téměř 40 odpracovaných let ve školství a z praxe vím, jak pravdivé je uvidět, zažít. Tu-to zkušenost si pak člověk pamatuje napořád. Když k tomu přidám perfektně zvládnuté výkony, které s citem a poctivě nacvičily sborová katechetka Ewa Pawlasová a pedagožka Pavlína Volná, musím konstatovat, že to byla krásná, poučná a příjemná adventní bohoslužba, po které jsme se ještě občerstvili na faře.

„Díky vám, děti, vychovatelé, pane pastore,
rodiče a ostatním zúčastnění, za příjemně strávenou adventní neděli.“

- Věra Ptaková

Kázání pastora Vladislava Volného pronesené v rámci 2. adventní neděle

Advent mimo jiné znamená, že ten, který už jednou přišel, přichází opět ve svém Duchu, je zde, aby pro tebe, pro mne proměnil beznaději v naději, napravil, co jsme zpackali, obnovil vztahy. O tom vypráví i podobenství: Ježíš sedí na svém oblíbeném místě, u stolu s hříšníky a celníky. Zve je k sobě, jí s nimi, pije a raduje se z toho, že u něho našli místo. Z odstupů ho okukují farizeové a zákoníci, zbožní a morální své doby. Ti se neradují, kukátkem si prohlížejí tváře u stolu, chytají se za hlavu a vykřikují: „Jen se podívejte na ty *ksichty*! Jak se může s těmi lidmi kamarádit! Jak může nás spravedlivé přehlížet! Co to je za Boha, kterého představuje?“ A možná ještě o hodně dál stojí bohorovní bezbožní, reprezentanti dneška. Ti se jen pošklebují: „K čemu takový Bůh, chlápek u stolu s divnými lidmi. A navíc, my máme jiné starosti.“

Ježíš od sebe nikoho neodhání. Je rád, že ti lidé tu jsou alespoň na distanc. A bude raději, když se přiblíží, nebo si dokonce sednou k jeho stolu a budou se s ním radovat. Jde mu o každého, o *hříšníka* i *spravedlivého*, chce nás všechny mít u stolu království Božího. Ale je to šílená dřina splnit to. Stále jen slyší kritiku, protesty, posměch. To také vypovídá o tom, jak málo se my lidé dovedeme radovat.

A Ježíš jako odpověď na všechny naše řeči spravedlivých zbožných i domýšlivých bezbožných vykládá podobenství o otci a dvou synech. Mladší syn má už po krk práce na statku. „Táto, dej mi můj podíl, já chci jít,“ ozve se tvrdost mládí. „Dej mi a já padám.“ Kdyby se otec zeptal, kam, jaký má cíl, asi by uslyšel: „Pryč odtud! Už to tady nemůžu vydržet. Štvete mě.“ To zažívají mnozí rodiče a jejich děti. „Už to nemohu s vámi, s tebou vydržet. Dejte mi, na co mám nárok, a já jdu.“ Ale tento otec nekřičí, nehádá se, nepřemlouvá, aby syn zůstal. Vydá podíl z majetku. Bůh nenutí, neznásilňuje, neohýbá páteře. Člověk má právo na

svou svobodu. Vztah víry, vztah člověka k Bohu a Boha k člověku, je vztah svobody, dobrovolnosti, ale i šancí pro nás lidi.

Syn podíl od otce prodá a s eurokartou mizí. V té kartě však bylo zakódováno víc než jen peníze. Bylo tam i něco z otce, z toho vztahu, který z Boží strany nezmizel. Neseš si to s sebou a možná to ani nevíš. O tomto synovi se na konci podobenství říká, že byl ztracen. Ztracen v děsném tahu po vilách Vy-

volených, po *pajzlech* světa. Vzdá se Boha, zapomene na otce, žije bez vztahu. O takových lidech se říká, že jsou jak utrženi ze řetězu. Bez vztahu je život něco neskutečného, skoro neexistujícího; člověk hledá náhradu, vycpávku, nějaký smysl, ale nenachází. Zaplétá se do sítí odcizení, upadá do izolace, samoty, s druhými ho pojí jen peníze, jen výhody. A když peněžní automat sdělí - *máš smůlu, jsi v mínusu, tvé konto je prázdné* - zůstane člověk jako kůl v plotě. Syn si myslel, že vběhne do svobody, ale upadl do prázdnoty. Je ztracen, na dně, vepřům ujídá potají slupky. Kdo by mu z jeho kamarádů ještě podal ruku. Na takového se můžu vykašlat. V závěru vyprávění říká otec, že jeho syn *byl mrtev*. I kdyby nedošlo na bídu, byl mrtev. Žil, chodil, bavil se, pracoval. Ale to všechno jako mrtvola bez vztahu.

A teď zázrak! V životě na dně, v životě s prasaty si nešťastník nesáhne na život ani tam neshnije, ale stane se zázrak, div. Syn šel do sebe, vstoupil do sebe. To je hrozně důležité. Uvědomí si, že je něco víc než konzument, že existuje ještě něco jiného než peníze, věci, mejdany. Došlo mu, že má duši, srdce, nitro, něco uvnitř, co předtím zavřel jako do penálu. Ten se teď otevřel, docvaklo mu cosi. Uvědomil si sebe jako člověka. Syn přestal být sám. Vstoupil do nového vztahu, kterému říkáme víra, a je v tom i láska a naděje. Vstal vírou, vstal a šel domů. Návrat k otci, před Boží tvář.

Bůh je spravedlivý, myslí syn a myslí i Ježíšovi kritici, snad i my. Je spravedlivý soudce živých i mrtvých. „Nemohu se už nazývat tvým synem,“ mumlá cestou domů připravenou řeč. Ale co to tu Ježíš dál vykládá? Když ho otec spatřil, svého ztraceného a mrtvého syna, vyběhl (adventoval) mu daleko vstříc. Nedbá na naši lidskou spravedlnost, na naše představy o něm, není v něm chlad ani tvrdost. Vybíhá daleko dopředu, běží mu vstříc, objímá, líbá, obnovuje společenství. Syn cosi ještě ve strachu koktá, ale ani nemá šanci to pořádně doříct. Už ho oblékají do nového šatu, už mu navlékají na prsten a na nohy opánky, už je zase otcův, svobodný syn. Otec vypadl z role. Bůh, když už je, má sedět na soudcovské stoličce, tvrdý a spravedlivý – tak to říkáme. Ale toto! – hrozí se spravedliví zbožní i svrchovaní bezbožní. Co s takovým Bohem! Ježíš však tuto oponu roztrhl a představil nám, kdo je Bůh. Je to ten, který trpí, když odcházíme, vyhlíží nás, do dálky nám vybíhá naproti, raduje se. Je to Bůh, který miluje, má nás rád až k smrti. Radosti a lásky není konce. Otec dá zabít tele a zve všechny ke stolu, v radosti. To je opak tahu po vilách Vyvolených a mejdanech, po kterých je jen kocovina, to je obnova společenství, stůl království Boha Otce.

Tady by mohl Ježíš končit. Ale vidí, jak spravedliví i svrchovaní zaostřují kukátka a jsou z těch řečí celí nesví, a proto pokračuje. Všichni se veselí a radují, až na jednoho, který je našťavaný. Starší syn nechápe otcovo vyvádění. *Spráskat ho měl, ale on dá tomu floutkovi prsten, nové šaty, botky, zabije tele a uspořádá hostinu. A co já? Já, co dřů od mládí. Co já? Jsem snad vzduch?* Má pravdu, souhlasí všichni i my. Většinou se vnímáme jako spravedliví a za všechno mohou druzí. Kdo zažil nějaký otřes, propad, pobyt u prasat a návrat? Kdo prošel tím bolestným, ale nádherným obrácením, proměnou myšlení, které pak dává nový pohled na druhé, svět, Boha?

Jako spravedlivého Ježíš vybarvuje staršího bratra, když říká: I ten se může vzdálit, odejít a octnout se daleko, i ten, kdo zůstal doma. Vzdaluje se Bohu pro svou samospravedlnost, pro svou pýchu. *Já jsem tu celý život a ani kozlíka jsem si nesměl s přáteli dopřát. A ten druhý? Hned raut, jako by přijela anglická královna. Ne, tam nejdu!* Starší syn vypadává ze vztahu pro svou *spravedlnost*. Neunese milosrdenství, neunese odpuštění.

A tak podruhé vybíhá otec z domu, otevřená náruč k tomu *jinak ztracenému*. Bůh vybíhá, adventuje a prosí o porozumění pro své jednání, o pochopení, o přijetí, o vztah. Vysvětluje: „Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé.“ Stane se zázrak? Půjde tento po našem spravedlivý syn na hostinu, nebo zůstane trucovat venku? O tom se z podobenství už nedozvíme.

My, všelijak utíkající synové a dcery, se ztrácíme Otci, jeden za penězi, jiný, aby si užil a využil života, další ve svém sudičství a samospravedlnosti. Bůh se nalítá, Bůh se naběhá, stále v Adventu. Vybíhá za každým z nás s osobním slovem, s pozváním, s odpuštěním. Podobenství končí. Ježíš sedí na svém oblíbeném místě, u stolu se všelijakými hříšníky. Dají se pozvat i další, ti spravedliví zbožní, ale i ti suverénní bezbožní? Dveře na hostinu zůstávají otevřené.

Modlitba

Náš nebeský Otče, prosíme tě dnes za všechny, kteří se dostali pod kola života, za všechny, kteří nějakým způsobem ztroskotali, nezvládli nástrahy zla, dostali se na scestí a život s nimi pěkně zatočil. Bud' milostiv všem, kdo se nechali zlákat falešnými představami i nadějemi, lehkomyšlně přerušili vztahy k lidem, mezi nimiž dosud žili, opustili své rodiny i dosavadní přátelské vazby, a nakonec se octli docela sami.

Náš Pane, prosíme i za všechna místa, kde jsou lidé sami se sebou spokojení, protože se jim daří, a kde zlo a špatnosti vidí jen u druhých. Prosíme za ty, kdo od druhých očekávají uznání a úctu za svůj spravedlivý život a pro jiné mají málo pochopení. Za všechny takové se přimlouváme tím více, neboť si uvědomujeme, jak velice se tyto naše přímlyvy týkají i nás samých. Všichni tě potřebujeme, všichni jsme závislí na tvé milosti. Děkujeme ti, že nás všechny chceš mít u sebe, u svého stolu, ve svém království. Amen.

Čtyři umělkyně pod jednou střechou

V rámci adventních koncertů se v našem kostele uskutečnil dne 17. prosince jeden zcela mimořádný s názvem *Johann Sebastian Bach trochu jinak*, kde se setkaly čtyři umělkyně nejen českého formátu. Do evangelického kostela v Havířově Bludovicích zavítaly: českošvýcarská sopranistka Martina Janková, herečka Tatjana Medvecká, klavíristka Eliška Novotná a houslistka Halina Františáková.

Martina Janková působí od roku 1998 jako sólistka opery ve švýcarském Curychu a mohli bychom ji přirovnat k pěvkyním, jako jsou Dagmar Pecková nebo Magdaléna Kožená. Má pověst skvělé, především mozartovské interpretky. Je pravidelně na prestižní scéně po celém světě po boku vynikajících interpretů. Slovem z Kroniky Anny Magdaleny Bachové potěší divadelní, filmová, dabingová a rozhlasová herečka Tatjana Medvecká, která od roku

1975 účinkuje v činohře Národního divadla. Za svoje divadelní herectví byla dvakrát odměněna Cenou Thálie a je držitelkou Českého lva.

Eliška Novotná je interpretka s mimořádným talentem, perlivou technikou, stylovou čistotou a hlubokou muzikálností. Vedle koncertní a pedagogické činnosti se věnuje nahrávání pro Český rozhlas. Je zakládající členkou souboru Ensemble

Moravia. Halina Františáková, rodačka z Havířova, se kromě pedagogické a koncertní práce věnuje také organizaci kulturního dění (je spoluzakladatelkou mezinárodních hudebních festivalů Svatováclavský hudební festival a Musica Pura a také Cyklu komorních koncertů v Českém rozhlase Ostrava). Se svými kolegy Eliškou Novotnou a Alfredem Strejčkem se podílí na komponovaných pořadech slova a hudby, přičemž jeden z posledních byl věnován 400. výročí úmrtí Williama Shakespeara a zazněl i v Havířově.

Jsmo rádi, že se pod jednou střechou našeho kostela setkaly nejen nadané hudební umělkyně, ale rovněž i posluchači a příznivci krásné hudby.

- Pavlína Volná

Obyčejné i kouzelné předměty vypadají stejně

Opakuj po mně: „Pane, omlouvám se vám za to, že jsem se vám dostatečně hluboko nepoklonil a že jsem taková špína, která se ani neměla narodit.“ Chlapec pomalu zvedl svoji krvácející hlavu a zopakoval, co po něm jeho „pán“ chtěl. A i přesto, že všechno řekl přesně tak, jak měl, dočkal se jenom dalších urážek a posměchu. Chlapec se jmenoval Erik. Byl to desetiletý, vyhublý, ne příliš hezký kluk s havraními vlasy a ustrašenýma oříškovýmá očima. Ale tomu chlapci stejně nezáleželo na tom, jak se jmenuje, kolik mu je let a jak vypadá. V tuto chvíli chtěl jenom jediné – být se svou nejdražší mamkou, objímat ji a už nikdy nepustit. Kolem chlapce stálo sedm vysokých, o dost starších sebevědomých kluků. V jejich čele stál Richard. Nebyl vůbec nijak zvláštní nebo výjimečný, proto neustále ponižoval druhé a radoval se spolu s ostatními z jejich utrpení. V hloučku jsem stál i já. Byl jsem vysoký, štíhlý blondák s modrýmá očima. Laskavost, pokora, dobrosrdečnost, pravdomluvnost a láska - nic takového jsem neznal. Byl jsem sebevědomý, arogantní, pyšný sobec plný zla, který neznal slitování a soucit.

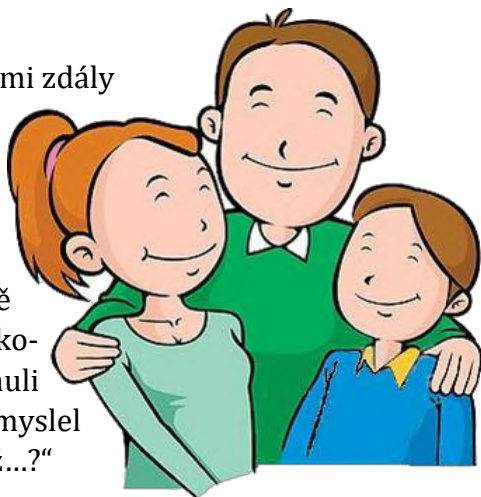
„Očisti mi boty, mám je špinavé,“ ušklíbl se na Erika Richard. Erik se jako oběť všeho toho dění pomalu skláněl k Richardovým botám, aby věrně splnil, co mu jeho „pán“ zadal. Věděl jsem, co bude následovat. Richard se napráhl a kopl bezbranného chlapce přímo do obličeje. Erikovi se do očí jako do vyprahlých studánek nahrnuly slzy. „Jen se vybreč, děčko jedno, a raději utíkej k mamě a chytň se její sukýnky,“ zakončil své jednání s úsměvem na tváři Richard. Potom celá banda pomalu odešla a nechala ležet plačícího a trápícího se chlapce na zemi. „Dobře jsi mu to nandal,“ usmál jsem se na Richarda. „Já vím,“ odvětil, „pravda a spravedlnost by přece měly vítězit, ne?“

Pomalu jsem zavřel dveře. Bylo skoro jedenáct hodin večer. Měl jsem být doma už před dvěma hodinami. Ale jak se zdálo, rodiče už spali, takže jsem se vlastně vrátil tak akorát. Pomalu jsem vešel do

svého pokoje a rozsvítil. Vyjekl jsem strachy. Velice jsem se polekal mamky a tatky sedících na posteli. „Nevíš, kolik je hodin?“ promluvil zvýšeným hlasem tatka, „když řekneme, že budeš doma v devět, tak budeš doma v devět a ne v jedenáct!“ „Měli jsme o tebe strach,“ řekla ustaraně mamka, „ale odpouštíme ti.“ Pak se ujala slova mamka: „Chtěli bychom ti totiž něco...“ Avšak nestihla domluvit, protože jsem jí skočil do řeči: „Tak to si snad ze mě děláte srandu? Nejdříve mě málem vyděsíte k smrti, potom mě ještě napomenete jako nějakého malého nevychovence a nakonec si ještě budete myslet, že bude všechno zase dobré? Laskavě vypadněte z mého pokoje a nechte mě spát.“ „Věděla jsem, že se zachová přesně takhle. Je k nám neuvěřitelně zlý,“ podívala se mamka na tatku. „Zítra jedeme na oběd k babičce, pojedíš s námi?“ pokračovala. Pohlédl jsem na ni a plný vzteku odpověděl: „Nechte mě spát. Nezajímá mě to. Nenávidím vás.“ „Vezmi si aspoň tohle,“ řekla mamka a podala mi malou knížku. Vůbec mě ta knížka nezajímala. Vzal jsem ji a hodil do kouta. Pak už jsem jenom viděl, jak rodiče odcházejí z mého pokoje, mamka se slzami v očích.

Ráno bylo jako každé jiné. Nevyspal jsem se příliš dobře, v noci se mi zdály zlé sny. Pomalu jsem se vyškrábal z postele. Rodiče už museli být dávno pryč. Měl jsem hlad, a tak jsem se oblékl a vydal do obchodu. Byl vzdálen asi dva kilometry od našeho domu, takže jsem měl před sebou docela velký kus cesty.

Ušel jsem asi kilometr, když jsem si náhle uvědomil, že je kolem mě nějak nezvykle hodně lidí. „Co se tady stalo?“ zeptal jsem se kolemjdoucích. „Ale, za rohem u parku se stala autonehoda. Zahynuli prý při ní dva lidé.“ „Aha, zase nějaký šasek, co sedá za volant,“ pomyslel jsem si. A pak se mi hlavou mihla hrůzostrašná myšlenka: „Co když...?“

Rychle jsem začal utíkat směrem k parku. Už z dálky jsem viděl obrovský kamion, který se srazil s červeným autem. Poté už jsem přestával vnímat všechno okolo. Doběhl jsem ke dvěma mrtvým postavám, které ležely kousek od auta. I přes jejich zakrvácené tváře jsem je poznal. Byli to oni. Byli to moji rodiče. „To nemůže být pravda.“ Do očí se mi nahrnuly slzy. „Mami, tati,...“ Pomalu jsem začal ztrácet vědomí. A pak se to stalo. V podvědomí jsem slyšel dětský pláč. Po tváři mi přelétl úsměv. Miloval jsem dětský pláč, protože jsem věděl, že vždycky, když se ozve, přijde na svět malé, nevinné, bezbranné dítě. Můj úsměv se pomalu proměnil ve zděšený výraz. Najednou mi to celé došlo. Pochopil jsem, co mi včera večer rodiče chtěli celou dobu říct. „Byla ve třetím měsíci těhotenství,“ ozval se něčí hlas. Podlomila se mi kolena. Slzy mi tekly po tváři a každá z nich v sobě skrývala jednu vzpomínku. Na to, jak moc mě rodiče milovali. Na to všechno, co pro mě udělali. Na to, že právě oni mi darovali život. Už jsem nechtěl dál žít. Život už pro mě bez rodičů neměl vůbec žádný smysl. A pak mi někdo podal ruku se slovy: „Neztrácej naději. Oni tady s tebou budou napořád.“ Pohlédl jsem se mu do očí. Byl to Erik. Ten chlapec, kterému jsem se tak vysmíval, trápil ho a ponižoval, mi teď pomohl znovu vstát.

Najednou jsem si všiml, že maminka drží v ruce knížku, kterou jsem včera večer zahodil do kouta. Pomalu jsem ji sebral a náhle jsem si uvědomil, že ji dobře znám. Byl to můj deníček z dětství. Otevřel jsem ho. Na prvním listu byla nakreslená celá naše rodina – maminka, tatínek a já, jak držím za ruku malou holčičku. Ted' už jsem věděl, že jsem tehdy v dětství namaloval svou sestřičku. Sestřičku, se kterou už se nikdy ve svém životě nesetkám. Do deníčku byl vložen lísteček. Bylo na něm napsáno: „Máme tě rádi.“

Ted' je mi šestnáct let. Žiji u své babičky a dědečka. Ten obyčejný deníček se stal pro mě vším. Je pro mě důkazem toho, že obyčejné a kouzelné věci někdy můžou vypadat stejně. Ale ten deníček skrývá jedno veliké kouzlo. Tomu kouzlu se říká láska. Nikdy na své rodiče nezapomenu. *Mami a tati, dal bych cokoli za to, abych se s vámi ještě někdy mohl aspoň na chvíli setkat. Chybíte mi. Mám vás rád.*

- Dominik Volný

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

Jubilanté

95 let

Gwózdźová Ludmila, Havířov – Bludovice

85 let

Ing. Jaworek Karol, Havířov – Bludovice

Jaworková Aurelie, Havířov – Bludovice

80 let

Jeleňová Irena, Havířov – Bludovice

65 let

Olšáková Miroslava, Havířov – Datyně

Motlochová Dagmar, Havířov – Město

Pohřby

Gustav Moldřík, 90 let, Havířov – Šumbark

Marián Macíček, 45 let, Havířov – Město

Anna Szalayová, 81 let, Havířov – Město

Milada Jurczková, 86 let, Havířov – Suchá

Václav Erben, 70 let, Havířov – Město

Anna Folwarczná, 82 let, Havířov – Bludovice

Marie Vajshajtlová, 92 let, Havířov – Město

Viliám Silný, 82 let, Havířov – Podlesí

Vanda Suchánková, 76 let, Horní Suchá

Marie Křimoszková, 85 let, Havířov – Podlesí

Milan Puczo, 65 let, Havířov – Bludovice

Křty

Bára Losenická,

Losenický Libor a Jindřiška

Adam Bilan,

Joanna Bilanová

Martin Szyroki,

Szyroki Martin a Aneta

Natálie Miklušová,

Beata Miklušová

Tobiáš Bandy,

Bandy Valter a Marcela

Tomáš Gaži,

Gaži Roman a Anna

Anna Kramárová,

Kramárovi Martin a Eva

Gabriela Čáková,

Martin Čáp a Zuzana Prokšová

Karolína a Anna Marie Jedlovcové,

Jedlovcovi Martin a Zuzana

Podpořte rekonstrukci životické hřbitovní kaple

Na podzim roku 2016 byla zahájena výměna střešní krytiny a obnova fasády na životické hřbitovní kapli. Tato sakrální stavba, která je kulturní památkou, byla posvěcena před 135 lety.

Náklady na rekonstrukci dosáhnou Kč 240 tis. Hřbitovní správa našeho sboru vyčlenila na tento účel sto tisíc korun. Statutární město Havířov podpořilo tuto investici taktéž částkou sto tisíc korun.

Obracíme se na naše sborovníky, sympatizanty a příznivce s prosbou o dary, které by sloužily k dofinancování tohoto díla. Můžete tak učinit převodem finančních prostředků na účet Farního sboru.

Bankovní spojení: FIO banka, č. ú. 2201030707/2010, variabilní symbol: 2016.

Za Vaši obětavost vám srdečně děkujeme.

Vážení členové sboru,

*kladu si otázku, jak v několika slovech
vyjádřit přání pro příští rok.
Jsem přesvědčen, že tím nejupřímnějším přáním je přání
Božího požehnání. Boží požehnání to je dar Boží péče.*

*Je v něm zahrnuta jistota, že Bůh,
který stvořil svět, nás nikdy neopustí.
Vždyť je to Bůh, který pro naše dobro
neváhal obětovat svůj život.*

*Boże błogosławieństwo to pokój serca,
że żadna przyszłość nie zniszczy mi życia,
bo Bóg jest Wszechmogący więc zawsze pomoże,
bo Bóg miłujący, więc pomagać chciał będzie.
Dlatego najlepszym życzeniem, marzeniem i darem,
najpewniejszym gwarantem udanego roku
jest Boże Błogosławieństwo.*

Vladislav Volný, pastor

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR - ČTVRTLETNÍK BLUDOVICKÉHO SBORU SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A. V.

ADRESA REDAKCE: Selská 12, 736 01 Havířov

REDAKCE: Mgr. Pavlína Volná

SAZBA: Milan Maček